

KARIN
SLAUGHTER
GEWETENLOOS

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Karin Slaughter

Oorspronkelijke titel: *Girl, Forgotten*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 Ineke Lenting

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Omslagbeeld: © Laura Ranftler / Arcangel Images

Foto auteur: © Alison Rosa

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1054 0 (paperback)

ISBN 978 94 027 1084 7 (gebonden)

ISBN 978 94 027 6614 1 (e-book)

NUR 305

Eerste druk juni 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

17 APRIL 1982

Emily Vaughn keek fronsend in de spiegel. De jurk was nog even mooi als in de winkel. Het probleem was haar lichaam. Ze draaide zich om en nog eens om, op zoek naar een hoek vanwaaruit ze er niet uitzag als een gestrande, stervende walvis.

‘Je had van de koekjes af moeten blijven, Rose,’ zei Omi vanuit haar hoek.

Het duurde even voor Emily een licht opging. Rose was Omi’s zus, die tijdens de crisis van de jaren dertig aan tbc was gestorven. Emily’s tweede naam was ter nagedachtenis aan het meisje.

‘Omi.’ Ze drukte haar hand op haar buik. ‘Het komt volgens mij niet van de koekjes.’

‘Weet je het zeker?’ Een listig lachje rimpelde Omi’s lippen. ‘Jammer, ik lustte er wel een paar.’

Na een laatste misprijzende blik op haar spiegelbeeld probeerde Emily een glimlach op haar gezicht te toveren. Moeizaam knielde ze neer voor de schommelstoel van haar grootmoeder. De oude vrouw was een kindertruitje aan het breien. Haar vingers tjoepden als kolibries de geplooidde boord in en uit. De lange mouw van haar victoriaanse jurk was naar boven geschoven. Voorzichtig raakte Emily de donkerpaarse kneuzing rond haar knokige pols aan.

‘Kluns die ik ben.’ Omi’s stem had de zeurderige toon van een al honderd keer herhaald excuus. ‘Freddy, trek gauw die jurk uit voor papa thuiskomt.’

Nu dacht ze weer dat Emily haar oom Fred was. Dementie was vooral een inkijkje in het boek met familieschandalen.

‘Zal ik koekjes voor je halen?’ vroeg Emily.

‘Dat zou geweldig zijn.’ Omi breide door, maar haar blik, die nooit echt op iets bleef rusten, richtte zich plotseling op Emily. Ze plooidde haar lippen tot een glimlach en hield haar hoofd iets schuin, alsof ze de parelmoeren binnenkant van een schelp bewonderde. ‘Wat heb je toch een prachtig glad huidje. Je bent zo mooi.’

‘Het zit in de familie.’ Emily verwonderde zich over het bijna tastbare besef van het hier en nu, dat haar grootmoeders blik had getransformeerd. Ze was weer aanwezig, alsof een bezem de spinnenwebben uit haar rommelige brein had geveegd.

Emily raakte de rimpelige wang aan. ‘Hallo, Omi.’

‘Hallo, lief kind.’ Even staakte ze haar gebrei om Emily’s gezicht tussen haar handen te nemen. ‘Wanneer ben je jarig?’

Emily wist hoeveel informatie ze moest geven. ‘Over twee weken word ik achttien, Omi.’

‘Over twee weken.’ Omi’s glimlach verbreedde zich. ‘Wat heerlijk om jong te zijn. Zo vol belofte. Je hele leven is een boek dat nog geschreven moet worden.’

Emily wierp een onzichtbaar fort op tegen de golf emotie die ze voelde opkomen. Ze ging dit moment niet verpesten door in tranen uit te barsten. ‘Vertel eens een verhaal uit je eigen boek, Omi.’

Omi keek opgetogen. Ze deed niets liever dan verhalen vertellen. ‘Heb ik je weleens verteld over toen ik zwanger was van je vader?’

‘Nee,’ zei Emily, die het verhaal al tientallen keren gehoord had. ‘Hoe was dat?’

‘Ellendig,’ zei ze met een relativerend lachje. ‘Ik was dag en nacht misselijk. Ik kon amper mijn bed uit komen om te koken. Het huis was één grote bende. Bovendien was het buiten snikheet, echt. Ik wilde het liefst mijn haar afknippen. Het was heel lang, het hing tot op mijn middel, en als ik het waste, had de hitte het alweer verknoeid voor het kon drogen.’

Emily vroeg zich af of Omi haar leven verwarde met dat van Bernice uit het verhaal ‘Bernice Bobs Her Hair’. Scott Fitzgerald en Hemingway doken vaak op in haar herinneringen. ‘Hoe kort knipte u het af?’

‘O, dat deed ik niet, hoor,’ zei Omi. ‘Dat vond je opa niet goed.’

Emily’s mond viel open van verbazing. Dit klonk niet als een kort verhaal, maar als het echte leven.

‘Het wérd me toch een commotie. Mijn vader ging zich ermee bemoeien. Hij kwam samen met mijn moeder een pleidooi voor me houden, maar je opa weigerde ze binnen te laten.’

Emily pakte haar grootmoeders bevende handen stevig vast.

‘Ik weet nog dat ze stonden te ruziën op de veranda. Ze zouden met elkaar op de vuist zijn gegaan als mijn moeder ze niet gesmeekt had op te houden. Ze wilden me mee naar huis nemen en voor me zorgen tot de baby kwam, maar je opa weigerde.’ Ze keek geschrokken, alsof ze opeens iets had bedacht. ‘Stel je voor hoe anders mijn leven geweest zou zijn als ze me die dag mee naar huis hadden genomen.’

Het ontbrak Emily aan verbeeldingskracht. Ze kon alleen nog aan haar eigen omstandigheden denken. Ze was in de val gelopen, net als haar grootmoeder.

‘Liefje van me.’ Omi ving met haar knoestige vinger Emily’s tranen op. ‘Niet verdrietig zijn. Jij gaat straks weg. Je gaat studeren. Je zult een jongen ontmoeten die van je houdt. Je zult kinderen krijgen die je aanbidden. Je zult in een prachtig huis wonen.’

Emily’s borst trok samen. Haar droom over een dergelijk leven was vervlogen.

‘Lieve schat,’ zei Omi. ‘Geloof me. Ik zit verstrikt in de sluier tussen leven en dood, en dat biedt me een blik op verleden en toekomst. Ik zie alleen maar geluk voor je in de dagen die gaan komen.’

Emily voelde haar fort kraken onder het gewicht van het naderende verdriet. Wat er ook gebeurde – goed, slecht of onbeduidend –, haar grootmoeder zou er geen getuige van zijn. ‘Ik hou heel veel van je.’

Er kwam geen reactie. Het spinrag had Omi’s blik weer vertroebeld, Emily zag de verwardheid die ze zo goed kende. Ze hield de handen van een vreemde vast, die gegeneerd de naalden oppakte en verder breide aan het truitje.

Bij het opstaan veegde Emily haar laatste tranen weg. Er was niets erger dan een vreemde te zien huilen. De spiegel wenkte, maar ze voelde zich te rot om ook nog maar een seconde naar haar spiegelbeeld te kijken. Bovendien viel er toch niets aan te veranderen.

Omi keek niet op toen Emily haar spullen bij elkaar graaide en haar kamer uit liep.

Bovenaan de trap bleef ze even staan luisteren. Haar moeders schelle stem werd gedempt door de dichte deur van haar werkkamer. Met gespitse oren probeerde ze haar vaders diepe bariton op te vangen, maar hij was waarschijnlijk nog op de faculteit aan het vergaderen. Toch glipte Emily uit haar schoenen en trippelde voorzichtig de trap af. Het gekraak van het oude huis was haar even vertrouwd als de oorlogskreten van haar ouders.

Ze had haar hand al naar de voordeur uitgestoken toen ze aan de koekjes dacht. De statige, oude staande klok tikte naar vijf uur. Omi zou zich haar verzoek niet meer kunnen herinneren, maar ze kreeg pas ruim na zes uur haar eten.

Emily zette haar schoenen bij de deur neer, met haar tasje tegen de hoge hakken, en sloop op haar tenen langs haar moeders werkkamer naar de keuken.

‘Waar denk jij in die jurk naartoe te gaan?’ Haar vaders lucht van verschaald bier en sigaren vulde de keuken. Zijn zwarte colbert hing over een van de stoelen. De mouwen van zijn witte overhemd waren opgerold. Een blikje Natty Boh-bier stond ongeopend naast twee geplette blikjes op het aanrecht.

Emily keek naar een druppel condens die langs het blikje naar beneden gleed.

Haar vader knipte met zijn vingers alsof hij een van zijn studenten aanspoorde. ‘Geef eens antwoord.’

‘Ik wilde alleen maar –’

‘Ik weet wat je alléén maar wilde,’ onderbrak hij haar. ‘Heb je onze familie nog niet genoeg schade toegebracht? Ga je ons leven helemáál kapotmaken, twee dagen voor de belangrijkste week van je moeders carrière?’

Emily’s gezicht brandde van schaamte. ‘Het gaat niet over –’

‘Alsof het mij ook maar een flikker interesseert waar het volgens jou over gaat.’ Hij trok het ringetje van het blikje en gooide het in de spoelbak. ‘Je draait je nu om en trekt die afgrijselijke jurk uit, en dan blijf je op je kamer tot ik je roep.’

‘Ja, pap.’ Emily opende de kast om de koekjes voor haar grootmoeder te pakken. Haar vingers hadden de oranje-witte verpakking van de cho-

coladekoekjes amper aangeraakt of haar vader sloeg zijn hand om haar pols. Haar brein richtte zich niet op de pijn, maar op de herinnering aan de handboeivormige kneuzing rond de broze pols van haar grootmoeder.

Jij gaat straks weg. Je gaat studeren. Je zult een jongen ontmoeten die...

‘Pap, ik –’

Hij kneep nu zo hard dat Emily geen lucht meer kreeg van de pijn. Ze zat op haar knieën, met haar ogen stijf dicht, terwijl de stank van zijn adem haar neus binnenkringelde. ‘Wat heb ik gezegd?’

‘Je...’ Happend naar lucht voelde ze de botten in haar pols kraken. ‘Het spijt me, ik –’

‘Wat heb ik gezegd?’

‘D-Dat ik naar mijn kamer moest.’

De bankschroef van zijn hand ontspande. Emily slaakte een diepe zucht van opluchting. Ze stond op en sloot de kastdeur. Ze liep de keuken uit en de gang weer in. Ze zette haar voet op de onderste tree, recht boven het luide gekraak, en daarna weer op de vloer.

Ze draaide zich om.

Haar schoenen stonden nog steeds bij de voordeur, naast haar tasje. Alles was in precies dezelfde turkooizen tint geverfd als haar satijnen jurk. Alleen zat de jurk te strak, kreeg ze haar panty niet over haar knieën en waren haar voeten te pijnlijk en opgezwollen. Daarom liet ze haar hoge hakken staan, toen pakte ze haar tasje en liep naar buiten.

Een lentebriesje streek haar blote schouders toen ze over het gazon liep. Het gras kriebelde aan haar voeten. In de verte rook ze de scherpe zoutgeur van de zee. De Atlantische Oceaan was veel te koud voor de toeristen die zich ’s zomers op de promenade verdrongen. Voorlopig was Longbill Beach nog van de bewoners, die zich nooit in een slingerende rij bij Thrasher’s zouden opstellen voor een bak patat of zich zouden vergapen aan de apparaten met hun kleurige strengen toffee in de etalage van de snoepwinkel.

Zomer.

Nog maar een paar maanden.

Clay, Nardo, Ricky en Blake bereidden zich al voor op het eindexamen, stonden op het punt aan hun volwassen leven te beginnen, dit verstikkende, sneue badplaatsje te verlaten. Zouden ze ooit nog aan

Emily denken? Dachten ze nu nog aan haar? Misschien met medelijden. Waarschijnlijk met opluchting omdat ze eindelijk de rotte plek uit hun incestueuze kringetje hadden gesneden.

Dat ze een buitenstaander was, deed inmiddels minder pijn dan in het begin. Ze had eindelijk aanvaard dat ze geen deel meer uitmaakte van hun leven. In tegenstelling tot wat Omi had gezegd, ging Emily níét weg. Ze ging níét studeren. Ze zou níét een jongen ontmoeten die van haar hield. Ze zou haar strandwachtersfluitje laten snerpen voor ettertjes in het water of eindeloos gratis proefijsjes uitdelen vanachter de toonbank van Salty Pete's Soft Serve.

Haar voetzolen klaptten tegen het warme asfalt toen ze hoek omsloeg. Ze wilde achteromkijken naar het huis, maar dat vond ze te theatraal. In plaats daarvan riep ze het beeld op van haar moeder die haar werk-kamer op- en neerliep en met haar telefoon tegen haar oor een strategie uitdacht. Haar vader zou zijn blikje bier leegdrinken en mogelijk het verschil in afstand berekenen tussen de rest van het bier in de koelkast en de whisky in de bibliotheek. Haar grootmoeder was bezig het truitje af te maken, zich afvragend voor welk kind ze het in vredesnaam had opgezet.

Er kwam een auto aan en Emily stapte naar de kant van de weg. Ze zag een tweekleurige Chevy Chevette langsglijden, en daarna de felrode gloed van remlichten toen de auto piepend stopte. Luide muziek knalde uit de open raampjes. De Bay City Rollers.

S-A-T-U-R-D-A-Y night!

Wexler draaide zijn hoofd van de achteruitkijkspiegel naar de zijspiegel. De lampen knipperden toen hij zijn voet van de rem naar het gaspedaal verplaatste en weer terug. Hij leek te aarzelen of hij zou doorrijden.

Emily deed een stap naar achteren toen hij de auto in zijn achteruit zette. Ze rook de joint die in zijn asbak lag te smeulen. Ze vermoedde dat Dean die avond toezicht moest houden, maar zijn zwarte pak was geschikter voor een begrafenis dan voor een schoolbal.

‘Em!’ riep hij boven de muziek uit. ‘Wat ben je aan het doen?’

Met gespreide armen toonde ze haar opbollende turkooizen baljurk. ‘Wat denk je dat ik aan het doen ben?’

Hij liet zijn blik over Emily gaan, keek toen nog eens, maar ditmaal

langzamer, net zoals hij naar haar had gekeken op de eerste dag dat ze zijn lokaal was binnengestapt. Naast maatschappijleer gaf hij ook atletiek, en daarom had hij die dag een bordeauxrode polyester short aangehad en een witte polo met korte mouwen, net als de andere sportleraren.

Tot zover de overeenkomsten.

Dean Wexler was maar zes jaar ouder dan zijn leerlingen, maar wat wereldwijsheid betrof liet hij hen ver achter zich. Vóór zijn studie had hij een tussenjaar genomen om door Europa te backpacken. Hij had putten gegraven voor dorpingen in Latijns-Amerika. Hij dronk kruidenthee en kweekte zijn eigen wiet. Zijn dikke, weelderige snor kwam rechtstreeks uit *Magnum P.I.* Hij werd geacht hen over burgerrechten en -plichten en de overheid te onderwijzen, maar tijdens de ene les liet hij hun een artikel lezen over DDT, dat nog steeds het grondwater vergiftigde, en in de volgende legde hij uit hoe Reagan met de Iraniërs een stiekeme deal over de gijzelaars had gesloten om de verkiezingen in zijn voordeel te laten verlopen.

Het kwam erop neer dat ze Dean Wexler allemaal de coolste leraar hadden gevonden die ze ooit hadden gehad.

‘Em,’ herhaalde hij, en het klonk als een zucht. Hij zette de auto in neutraal. De handrem ratelde omhoog. Hij schakelde de motor uit, waarop de muziek werd afgesneden bij *ni-i-i-ight*.

Dean stapte uit. Hij torende boven haar uit, maar voor de verandering keek hij niet onvriendelijk. ‘Je kunt niet naar het bal. Wat zullen de mensen wel niet denken? Wat zullen je ouders zeggen?’

‘Kan me niet schelen,’ zei ze, maar haar stem ging op het laatste woord de hoogte in, want het kon haar wel degelijk schelen.

‘Denk eens aan de gevolgen van wat je gedaan hebt.’ Hij reikte naar haar armen, maar bedacht zich. ‘Je moeder wordt momenteel op het hoogste niveau aan een onderzoek onderworpen.’

‘O, echt?’ zei Emily, alsof haar moeder niet zo lang aan de telefoon had gehangen dat haar oor de vorm van de hoorn had aangenomen. ‘Zit ze soms in de problemen?’

Hij zuchtte hoorbaar om te laten merken hoe geduldig hij was. ‘Volgens mij realiseer je je niet dat jouw daden alles waarvoor ze gewerkt heeft teniet kunnen doen.’

Emily keek naar een meeuw die boven een wolkengroep zweefde. *Jouw daden. Jouw daden. Jouw daden.* Ze had Dean vaker een neerbuigende toon horen aanslaan, maar nooit tegen haar.

‘Stel dat iemand een foto van je maakt?’ vroeg hij. ‘Of dat er een journalist op school is? Bedenk eens hoe nadelig dat voor haar zal zijn.’

Er begon haar iets te dagen en er brak een lachje door. Hij maakte een grapje. Natuurlijk maakte hij een grapje.

‘Emily.’ Dean maakte duidelijk geen grapje. ‘Je kunt niet –’

Hij begon te gebaren, trok met zijn handen een kring om haar lichaam. Blote schouders, te volle borsten, te brede heupen, de opgerekte naden bij haar middel waar het satijnen turkoois de bolling van haar buik niet kon verhullen.

Daarom breide Omi dat truitje. Daarom mocht ze van haar vader al vier maanden het huis niet meer uit. Daarom had de rector haar van school geschopt. Daarom was ze afgesneden van Clay, Nardo, Ricky en Blake.

Ze was zwanger.

Uiteindelijk vond Dean weer woorden. ‘Wat zou je moeder zeggen?’

Emily aarzelde, probeerde door de vloedgolf aan schande te waden die op haar afkwam, de schande waaronder ze had geleden sinds het was uitgelekt dat ze niet langer het brave meisje met de veelbelovende toekomst was, maar de slet die zwaar voor haar zonden zou moeten boeten.

‘Sinds wanneer maak je je zo druk om mijn moeder?’ vroeg ze. ‘Ik dacht dat ze een radertje in een corrupt systeem was?’

Haar toon was scherper dan ze bedoelde, maar haar woede was oprecht. Hij klonk al net als haar ouders. Als de rector. Als de overige docenten. Als haar dominee. Als haar vroegere vrienden. Zij hadden allemaal gelijk en Emily had het altijd mis, mis, mis.

Ze sprak de woorden uit die hem het meest zouden kwetsen. ‘Ik geloofde in je.’

Hij snoof. ‘Je bent nog te jong voor een steekhoudend geloofssysteem.’

Emily beet op haar onderlip, hield met moeite haar woede in. Dat ze niet eerder had gezien wat een waardeloze lul hij was.

‘Emily.’ Opnieuw schudde hij treurig zijn hoofd – hij dacht nog steeds dat hij haar kon dwingen door haar te vernederen. Hij gaf niet om haar,

niet echt. Hij wilde niets met haar te maken hebben. En hij wilde al helemaal niet dat ze op het bal een scène schopte. ‘Weet je wel hoe dik je bent? Je zet jezelf alleen maar te kijk. Ga naar huis.’

Ze ging niet naar huis. ‘Je hebt gezegd dat we de wereld plat moesten branden. Dat heb je zelf gezegd. De hele zaak platbranden. En dan opnieuw beginnen. Iets opbouwen –’

‘Jij bouwt niks op. Je bent duidelijk van plan met een of andere stunt de aandacht van je moeder te trekken.’ Met zijn armen over elkaar geslagen keek hij op zijn horloge. ‘Word eens volwassen, Emily. Je kunt niet meer egoïstisch zijn. Denk eens aan –’

‘Nou, waaraan, Dean? Waar moet ik volgens jou aan denken?’

‘Jezus, praat eens wat zachter.’

‘Je hoeft mij niet te vertellen wat ik moet doen!’ Het hart klopte haar in de keel. Ze had haar vuisten gebald. ‘Je hebt het zelf gezegd. Ik ben geen kind. Ik ben bijna achttien. En ik heb het helemaal gehad met mensen – met mannen – die me vertellen wat ik moet doen.’

‘Dus ik maak nu deel uit van het patriarchaat?’

‘O ja, Dean? Ben je deel van het patriarchaat? We zullen eens zien wat er allemaal gebeurt als ik mijn vader vertel wat jij hebt gedaan.’

Vuur laaide op in haar arm, schoot naar haar vingertoppen. Haar voeten raakten de grond niet meer toen ze werd omgedraaid en tegen de zijkant van de auto werd gekwakt. Het metaal voelde heet tegen haar blote schouderbladen. Ze hoorde het getik van de afkoelende motor. Dean had zijn hand om haar pols geslagen. Met zijn andere hand bedekte hij haar mond. Zijn gezicht was zo dicht bij het hare dat ze het zweet tussen de fijne haartjes van zijn snor zag sijpelen.

Emily verzette zich. Hij deed haar pijn. Hij deed haar vreselijk veel pijn.

‘Wat ga je je vader voor smerige leugens vertellen?’ siste hij. ‘Vertel op.’

Er was iets geknapt in haar pols. Ze voelde de botten klapperen als tanden.

‘Wat ga je hem vertellen, Emily? Niks? Je gaat hem niks vertellen, toch?’

Emily bewoog haar hoofd heen en weer. Ze wist niet of Deans zweterige hand haar gezicht bewoog of dat het iets in haar binnenste was, een overlevingsinstinct, waardoor ze toegaf.

Langzaam trok hij zijn vingers van haar af. ‘Wat ga je hem vertellen?’

‘N-Niks. Ik ga... Ik ga hem niks vertellen.’

‘Dat is je geraden ook. Want er valt niks te vertellen.’ Hij veegde zijn hand af aan zijn overhemd en deed een stap naar achteren.

Zijn blik schoot naar beneden, niet keurend, maar alsof hij de prijs berekende van haar opgezwollen pols. Hij wist dat ze niets tegen haar ouders zou zeggen. Ze zouden haar alleen maar verwijten van huis te zijn gegaan, terwijl ze haar hadden bevolen zich niet te vertonen. ‘Ga naar huis. Voordat er echt iets ergs met je gebeurt.’

Emily deed een stap opzij zodat hij kon instappen. De motor hoestte een keer en nog een keer, toen sloeg hij aan. De radio knetterde en het cassettebandje kwam weer tot leven.

S-A-T-U-R...

Emily hield haar opgezwollen pols voorzichtig vast, terwijl de versleten banden rondtolden, zoekend naar grip. Dean liet haar achter in een nevel van verbrand rubber. De stank was niet te harden, maar ze bleef staan, met haar blote voeten vastgekleefd aan het hete asfalt. Haar linkerpols klopte gelijk op met haar hart. Haar rechterhand ging naar haar buik. In gedachten zag ze het rappe hartje op de echo het tempo volgen van haar eigen snelle hartslag.

Ze had alle echofoto's op de spiegel in haar badkamer geplakt, omdat ze het gevoel had dat het zo hoorde. De beelden toonden het piepkleine, boonvormige kloddertje dat zich langzaam aan het ontwikkelen was, dat oogjes kreeg, een neusje, daarna vingertjes en teentjes.

Ze zou toch iets positiefs moeten voelen?

Een golf van emotie? Een onmiddellijke band? Een gevoel van ontzag en grootsheid?

In plaats daarvan had ze ontzetting gevoeld. Ze had angst gevoeld. Ze had de last van de verantwoordelijkheid gevoeld, en uiteindelijk had die verantwoordelijkheid haar iets tastbaars doen voelen: vastberadenheid.

Emily wist hoe een slechte ouder eruitzag. Elke dag – vaak verschillende keren per dag – beloofde ze haar kind dat de belangrijkste ouderplichten vervuld zouden worden.

Nu sprak ze de woorden hardop uit, om ze niet te vergeten.

‘Ik zal je beschermen. Niemand zal je ooit kwaad doen. Je zult altijd veilig zijn.’

Het was nog een halfuur lopen naar het centrum. Haar blote voeten voelden verschroeid, toen ontveld en ten slotte verdoofd terwijl ze over het witte cederhout van de promenade liep. De Atlantische Oceaan was rechts van haar. Golven die door het getij werden teruggetrokken, knabelden aan het zand. De donkere etalages links van haar weerspiegelden de zon, die over Delaware Bay kroop. In haar verbeelding passeerde hij Annapolis, daarna Washington DC, vervolgens het Shenandoah, waarna hij zich gereedmaakte voor de reis naar het westen – en ondertussen sjokte zij over de loopband van de promenade, dezelfde promenade waarover ze waarschijnlijk de rest van haar leven zou blijven lopen.

Vorig jaar rond dezelfde tijd had Emily een tour gemaakt over de Foggy Bottom Campus van George Washington University. Voor alles zo grandioos in het honderd was gelopen. Voor het leven zoals ze het kende onherroepelijk was veranderd. Voor ze het recht om te hopen was verloren, en al helemaal het recht om te dromen.

Het plan had er als volgt uitgezien: vanwege haar familiebanden was haar aanmelding op GWU een formaliteit. Ze zou haar studiejaren doorbrengen in de beschutting van het Witte Huis en het Kennedy Center. Ze zou stage lopen bij een senator. Ze zou in haar vaders voetsporen treden en politieke wetenschappen studeren. Daarna zou ze in haar moeders voetsporen treden en rechten studeren aan Harvard, vijf jaar op een prestigieus kantoor werken, worden benoemd tot staatsrechter en uiteindelijk, mogelijk, tot federaal rechter.

Wat zou je moeder zeggen?

‘Je leven is voorbij!’ had haar moeder geroepen toen Emily’s zwangerschap zichtbaar werd. ‘Niemand zal je ooit nog respecteren!’

Het grappige was dat haar moeder achteraf gezien gelijk had gehad.

Emily liet de promenade achter zich en nam de lange, donkere steeg tussen de snoepwinkel en de hotdogtent, waarna ze Beach Drive overstak. Uiteindelijk kwam ze uit op Royal Cove Way. Verschillende auto’s reden langs, en sommige bestuurders minderden vaart om naar de verfromfaaide strandbal in de felgekleurde turkooizen baljurk te kijken. Het was fris en Emily wreef over haar armen. Ze had niet zo’n opvallende kleur moeten kiezen. Ze had geen strapless jurk moeten kiezen. Ze had hem eigenlijk moeten vermaken om ruimte te bieden aan haar uitdijende lichaam.

Maar al die goede ideeën kwamen nu pas bij haar op, en dus puilden haar volle borsten over de rand en zwaaiden haar heupen als de pendule van een klok in een hoerentent.

‘Hé, lekker ding!’ riep een jongen vanuit het open raampje van een Mustang. Zijn vrienden zaten samengepropt op de achterbank. Iemands been stak uit een raampje. Ze rook bier, wiet en zweet.

Met haar hand om haar ronde buik liep Emily over het binnenplein van de school. Ze dacht aan het kind dat in haar binnenste groeide. Aanvankelijk had het niet echt geleken. En toen had het als een anker gevoeld. Pas recent had het als een mensje gevoeld.

Háár mensje.

‘Emmie?’

Toen ze zich omdraaide, zag ze tot haar verbazing Blake in de schaduw van een boom staan. Hij had een sigaret in de kom van zijn hand. Vreemd genoeg was hij gekleed voor het bal. Sinds de basisschool hadden ze allemaal de spot gedreven met het verschijnsel schoolbal, een praalvertoning van proleten die hun ziel en zaligheid legden in wat waarschijnlijk de mooiste avond van hun treurige leven zou worden. Wel stak Blakes zwarte smoking nogal af tegen het helderwit en de pastelkleuren van de jongens die ze in langsrijdende auto’s had gezien.

Ze kuchte. ‘Wat doe jij hier?’

Hij grijnsde. ‘Het leek ons leuk om de proleten persoonlijk te komen uitlachen.’

Ze keek om zich heen, zoekend naar Clay, Nardo en Ricky, want ze trokken altijd in een roedel op.

‘Ze zijn binnen,’ zei hij. ‘Behalve Ricky. Die is aan de late kant.’

Emily wist niet wat ze moest zeggen. ‘Bedankt’ leek verkeerd, want de laatste keer dat Blake iets tegen haar had gezegd, had hij haar voor stomme bitch uitgemaakt.

Na een achteloos ‘tot later’ wilde ze doorlopen.

‘Em?’

Emily bleef niet staan en draaide zich niet om, want ze mocht dan soms een bitch zijn, stom was ze niet.

Muziek bonkte uit de open deuren van de gymzaal. Ze voelde de basen trillen in haar kiezen toen ze verderliep over het binnenplein. Blijk-

baar had het feestcomité het thema ‘Romance by the Sea’ uitgekozen, al even sneu als voorspelbaar. Papieren vissen in regenboogkleuren schoten tussen rijen blauwe serpentines door. Er was geen enkele *longbill* bij, de vis waarnaar het stadje genoemd was, maar had ze het recht om hen te corrigeren? Ze was niet eens meer leerling.

‘Jezus,’ zei Nardo. ‘Wat een lef om je hier zo te vertonen.’

Hij stond naast de ingang. Typisch het soort plek waar hij op de loer zou staan, dacht ze. In dezelfde zwarte smoking als Blake, maar met een button met de tekst I SHOT J.R. op zijn revers, om aan te geven dat hij in het complot zat. Hij bood Emily een slok uit een halfvolle fles Everclear en Kool-Aid cherry.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik drink niet tijdens vasten.’

Met een luide lach schoof hij de fles in zijn jaszak. Ze zag dat de naden al uitgescheurd waren door het gewicht van het smerige goedje. Een handgedraaide sigaret stak achter zijn oor. Emily dacht aan iets wat haar vader over Nardo had gezegd, de eerste keer dat hij hem had ontmoet.

Dat joch eindigt nog eens in de bak of op Wall Street, maar niet in die volgorde.

‘Goed.’ Hij trok de sigaret tevoorschijn en zocht naar zijn aansteker. ‘Wat brengt een verdorven meid zoals jij naar een fijne plek zoals deze?’

Emily rolde met haar ogen. ‘Waar is Clay?’

‘Hoezo, wou je hem iets vertellen?’ Hij bewoog zijn wenkbrauwen op en neer en keek nadrukkelijk naar haar buik.

Emily wachtte tot hij zijn sigaret had aangestoken. Met haar goede hand wreef ze over haar buik, zoals een heks over een kristallen bol. ‘En als ik jóú eens iets te vertellen heb, Nardo?’

‘Shit,’ zei hij, met een nerveuze blik over haar schouder. Er had zich een groep om hen heen verzameld. ‘Dat is niet grappig, Emily.’

Weer rolde ze met haar ogen. ‘Waar is Clay?’

‘Jezus, hoe moet ik dat weten?’ Hij keerde zich van haar af, opeens bijzonder geïnteresseerd in een witte stretchlimo die het parkeerterrein op reed.

Emily liep naar de gymzaal, want ze wist dat Clay in de buurt van het podium moest zijn, waarschijnlijk omringd door een groep slanke, mooie meiden. Haar voeten namen de daling in temperatuur waar toen

ze over de gladgewreven houten vloer liep. Binnen ging het strandthema door. Ballonnen dansten tegen de spanten van het hoge plafond, tot ze aan het einde van de avond naar beneden zouden vallen. Grote ronde tafels waren volgens hetzelfde thema getooid met aan elkaar gelijkjnde sierstukken vol schelpen en lichtroze perzikbloesem.

‘Kijk dan,’ zei iemand. ‘Wat komt zij hier doen?’

‘Krijg nou wat.’

‘Die durft.’

Emily bleef strak voor zich uit kijken. Op het podium was de band zich aan het installeren, maar iemand had een plaat opgezet om de stilte te vullen. Haar maag rammelde toen ze langs de tafels met eten liep. De mierzoete siroop die voor punch moest doorgaan. De vette broodjes vlees en kaas. Toffee, overgebleven van het vorige toeristenseizoen. Metalen bakken vol slappe patat. Worstbroodjes. Krabkoekjes. Chocoladekoekjes en cake.

Halverwege het podium bleef ze staan. Het geroezemoes was weggestorven. Het enige wat ze hoorde, was de echo van Rick Springfield, die hen waarschuwde niet met onbekenden te praten.

Mensen staarden haar aan. Niet zomaar mensen. Toezicht houdende leraren. Ouders. Haar tekenleraar, die had gezegd dat ze opmerkelijk veel talent had. Haar docent Engels, die onder haar opstel over Virginia Woolf ‘*Ik ben onder de indruk!*’ had geschreven. Haar docent geschiedenis, die haar had beloofd dat ze dat jaar hoofdaanklager mocht zijn bij het schoolproces.

Tot –

Met rechte schouders en haar buik naar voren, als de boeg van een oceaanstomer, liep Emily naar het podium. In dit stadje was ze opgegroeid, was ze naar school en naar de kerk gegaan, had ze aan zomerkampen meegedaan, aan excursies, trektochten en slaapfeestjes. Dit waren haar klasgenoten geweest, haar burens, haar medescouts, haar practicumpartners, haar studiemaatjes, de vrienden met wie ze had opgetrokken toen Nardo Clay meenam op een familievakantie naar Italië en Ricky en Blake hun opa hielpen in de diner.

Maar nu –

Al haar vroegere vrienden weken terug alsof Emily besmettelijk was.

Wat een hypocrieten. Ze had iets gedaan wat ze allemaal deden of wilden doen, alleen had zij de pech gehad betrapt te worden.

‘Jezus,’ fluisterde iemand.

‘Schande,’ zei een ouder.

Hun afkeuring raakte haar niet meer. Dean Wexler in zijn waardeloze tweekleurige Chevy had het laatste laagje schaamte weggepeld dat Emily ooit nog vanwege haar zwangerschap zou voelen. Het enige wat het verkeerdd maakte, waren deze schijnheilige rotzakken die zichzelf wijsmaakten dat het verkeerd was.

Ze sloot zich af voor hun gefluister, en in gedachten herhaalde ze het lijstje beloften aan haar baby.

Ik zal je beschermen. Niemand zal je ooit kwaad doen. Je zult altijd veilig zijn.

Leunend tegen het podium stond Clay haar met over elkaar geslagen armen op te wachten. Hij droeg dezelfde zwarte smoking als Blake en Nardo. Of zij droegen dezelfde smoking die Clay had uitgekozen, wat waarschijnlijker leek. Zo ging het altijd met de jongens. Wat Clay deed, deed de rest hem na.

Hij zei niets toen Emily vóór hem bleef staan, trok alleen vragend een wenkbrauw op. Ondanks zijn minachting voor cheerleaders was hij door hen omringd, zag ze. De rest van de vriendengroep had zichzelf waarschijnlijk wijsgemaakt dat hun aanwezigheid op het bal als grap bedoeld was. Alleen Clay wist dat ze er uitsluitend waren om ervoor te zorgen dat hij seks kon hebben.

Niemand zei iets, behalve Rhonda Stein, de aanvoerster van de cheerleaders. ‘Wat komt zij hier doen?’

Ze had Emily aangekeken, maar haar vraag was aan Clay gericht.

Een andere cheerleader zei: ‘Het lijkt wel iets uit *Carrie*.’

‘Heeft iemand het varkensbloed meegebracht?’

‘Wie gaat haar kronen?’

Er klonk nerveus gelach, maar alle blikken waren op Clay gericht, die de toon moest zetten.

Hij ademde diep in en blies langzaam weer uit. Vervolgens trok hij nonchalant een schouder op. ‘We leven in een vrije wereld.’

Emily’s keel voelde rauw van de droge lucht. Toen ze zich een beeld

van deze avond had gevormd, opgetogen bij de gedachte aan hun collectieve ontzetting, had ze zich verheugd op het verhaal dat ze later aan haar kind zou vertellen, over haar moeder de radicale, onconventionele verleidster, die het lef had gehad te dansen op haar eindbal. Ze had rekening gehouden met allerlei emoties, maar niet met wat ze nu voelde: uitputting. Geestelijk en fysiek was ze tot niets anders in staat dan zich om te draaien en op haar schreden terug te keren.

En dat deed ze.

In het gedrang werd nog steeds ruimte voor haar gemaakt, maar de stemming was duidelijk omgeslagen naar hooivorken en scharlaken letters. Jongens klemden hun kiezen woedend op elkaar. Meiden keerden haar letterlijk de rug toe. Ze zag docenten en ouders vol walging hun hoofd schudden.

Wat kwam zij hier doen? Waarom verpeste ze de avond voor alle anderen? Slet. Hoer. Ze had haar gat gebrand en moest op de blaren zitten. Wat verbeeldde ze zich wel? Ze ging het leven van een of andere arme jongen kapotmaken.

Pas toen ze veilig buiten was, beseftte Emily hoe verstikkend het in de gymzaal was geweest. Nardo stond niet langer bij de deur op de loer. Blake had zich in een andere schaduw teruggetrokken. Ricky was waar ze zich ook ophield op dat soort momenten, oftewel nergens waar ze van nut kon zijn.

‘Emily?’

Ze draaide zich om en tot haar verbazing zag ze Clay. Hij was haar naar buiten gevolgd. Clayton Morrow, die een ander nooit zou volgen.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij.

‘Ik ga weg,’ zei ze. ‘Ga jij maar weer naar binnen, naar je vrienden.’

‘Naar die losers?’ Hij trok zijn lip op. Hij keek over haar schouder, naar iets wat te snel bewoog om een mens te kunnen zijn. Hij keek graag naar vogels. Dat was het geheime, nerderige deel van Clay. Hij las Henry James en hield van Edith Warton, haalde hoge cijfers voor wiskunde en had geen idee wat een vrije worp was of hoe je een *spiral* gooide, maar dat boeide niemand want hij was beeldschoon.

‘Wat wil je, Clay?’ vroeg Emily.

‘Jij was op zoek naar mij.’

Emily vond het vreemd dat Clay ervan uit was gegaan dat ze voor hem was gekomen. Ze had niet verwacht ook maar iemand van de groep aan te treffen op het bal. Ze had de rest van de school in verlegenheid willen brengen omdat ze haar hadden uitgestoten. Eerlijk gezegd had ze gehoopt dat Mr Lampert, de rector, commissaris Stilton zou bellen om haar te laten arresteren. Dan zou ze op borgtocht vrijkomen, haar vader zou razend zijn en haar moeder...

‘Shit,’ mompelde Emily. Misschien was haar moeder toch weer het mikpunt van deze hele stunt.

‘Emily?’ zei Clay. ‘Kom op. Wat doe je hier? Wat wil je van me?’

Hij verwachtte geen antwoord. Hij wilde kwijschelding van zijn zonden.

Maar Emily was zijn dominee niet. ‘Ga maar naar binnen, en veel plezier, Clay. Versier een paar cheerleaders. Ga studeren. Zorg dat je een fantastische baan krijgt. Loop alle deuren door die altijd voor je open gaan. Geniet van de rest van je leven.’

‘Wacht.’ Hij legde zijn hand op haar schouder, als een roer dat haar weer in zijn richting stuurde. ‘Dat is niet eerlijk.’

Ze keek in zijn helderblauwe ogen. Dit moment betekende niets voor hem, het was een onaangenaam intermezzo dat als een rookpluimpje uit zijn geheugen zou verdwijnen. Over twintig jaar zou Emily hooguit een zeurende bron van onbehagen zijn als Clay zijn brievenbus opende en een uitnodiging vond voor hun schoolreünie.

‘Mijn leven is niet eerlijk,’ zei ze. ‘Met jou gaat het goed, Clay. Met jou gaat het altijd goed. En het zal altijd goed met je blijven gaan.’

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Word alsjeblieft niet zo’n saaie, verbitterde vrouw, Emily. Dat zou ik echt vreselijk voor je vinden.’

‘Laat commissaris Stilton niet horen wat jij achter halfgesloten deuren hebt uitgespookt, Clayton.’ Ze ging op haar tenen staan om de angst in zijn ogen te kunnen zien. ‘Dat zou ik echt vreselijk voor je vinden.’

Een hand schoot uit en greep haar bij haar hals. De andere hand vloog gebald naar achteren. Woede verduisterde zijn blik. ‘Het wordt nog eens je dood, lelijk kutwif.’

Emily kneep haar ogen dicht en wachtte op de klap, maar het enige wat ze hoorde, was zenuwachtig gelach.

Ze opende haar ogen op een kiertje.

Clay liet haar los. Hij was niet zo dom haar iets aan te doen waar getuigen bij waren.

Die eindigt nog in het Witte Huis, had haar vader gezegd na zijn eerste ontmoeting met Clay. *En anders aan het uiteinde van een touw.*

Emily had haar tasje laten vallen toen hij haar had gegrepen. Clay pakte het op en veegde het vuil van de satijnen zijkant. Met een galant gebaar reikte hij het haar aan.

Ze griste het uit zijn hand.

Deze keer volgde Clay haar niet toen ze wegliep. Ze passeerde verschillende groepjes feestgangers in uiteenlopende pastel- en crinolinevarianten. De meesten gaapten haar alleen maar aan, maar Melody Brickel, ooit een vriendin uit de schoolband, glimlachte vriendelijk, en dat raakte haar.

Emily wachtte bij het voetgangerslicht. Deze keer werd er niet naar haar gefloten, hoewel de zoveelste auto vol jongens dreigend traag langreed.

‘Ik zal je beschermen,’ fluisterde ze tegen de kleine passagier die in haar binnenste groeide. ‘Niemand zal je ooit kwaad doen. Je zult altijd veilig zijn.’

Ten slotte sprong het licht op groen. De zon naderde de horizon en wierp een lange schaduw over het einde van het zebrapad. Emily had zich altijd op haar gemak gevoeld als ze alleen door de stad liep, maar nu stond het kippenvel op haar armen. Ze twijfelde of ze de steeg tussen de snoepwinkel en de hotdogtent weer moest nemen. Haar voeten brandden van de afmattende wandeling. Haar hals deed pijn waar Clay haar had vastgegrepen. Het bloed klopte nog in haar pols, die gebroken was of zwaar verstuikt. Ze had hier niet naartoe moeten komen. Ze had thuis moeten blijven, Omi gezelschap moeten houden tot de bel voor het avondeten klonk.

‘Emmie?’ Weer was het Blake, die ditmaal als een vampier uit de donkere ingang van de hotdogtent opdook. ‘Gaat het?’

Ze voelde haar krachten wegvloeien. Tegenwoordig vroeg niemand haar of het wel ging. ‘Ik moet naar huis.’

‘Em...’ Zo gemakkelijk kwam ze niet van hem af. ‘Ik wou alleen...’

Gaat het echt wel? Want het is zo raar dat je hier bent. Het is sowieso raar dat we hier met z'n allen zijn, maar vooral omdat, eh... je schoenen. Die ben je blijkbaar kwijt.'

Ze keken allebei naar haar blote voeten.

Emily liet een blaffende lach horen die als de Liberty Bell door haar lijf galmde. Ze moest zo hard lachen dat ze er buikpijn van kreeg. Ze lachte tot ze dubbelklapte.

'Emmie?' Blake legde zijn hand op haar schouder. Hij dacht dat ze gek was geworden. 'Moet ik je ouders bellen of -'

'Nee.' Ze stond op en droogde haar ogen. 'Sorry. Het drong opeens tot me door dat ik blootsvoets en zwanger ben.'

Blake glimlachte aarzelend. 'Heb je ze met opzet uit gelaten?'

'Nee. Ja?'

Ze wist het echt niet. Misschien haalde haar onderbewuste vreemde dingen met haar uit. Misschien stuurde de baby haar hormonen aan. Ze zou beide verklaringen maar al te graag geloven, want de derde optie – dat ze knettergek was – zou een zeer ongewenste ontwikkeling zijn.

'Het spijt me,' zei Blake, maar zijn excuses klonken altijd hol, want hij maakte telkens dezelfde fouten. 'Wat ik eerder zei. Niet zonet, maar veel langer geleden. Ik had niet moeten zeggen... Ik bedoel, het was verkeerd om te zeggen...'

Ze wist precies waarover hij het had. 'Dat ik het door de plee moest spoelen?'

Hij keek bijna even ontdaan als Emily toen hij dat maanden geleden had gesuggereerd.

'Dat, ja,' zei hij. 'Dat had ik niet moeten zeggen.'

'Nee, inderdaad niet.' Emily had het gevoel alsof haar keel werd dichtgesnoerd, want eerlijk gezegd was het niet haar besluit geweest om de baby te houden. Haar ouders hadden voor haar beslist. 'Ik moet -'

'Laten we ergens naartoe gaan en -'

'Shit!' Ze rukte haar zere pols los uit zijn greep. Haar voet kwam verkeerd terecht op een ongelijk stuk trottoir. Ze viel, en na een vergeefse greep naar Blakes smokingjasje smakte ze met haar stuitje op het asfalt. De pijn was ondraaglijk. Ze rolde op haar zij. Er sijpelde iets vochtigs tussen haar benen door.

De baby.

‘Emily!’ Blake liet zich op zijn knieën vallen. ‘Alles goed?’

‘Ga weg!’ smeekte ze, hoewel ze zijn hulp nodig had om overeind te komen. Haar tasje was tijdens de val geplet. Het satijn was opengescheurd. ‘Ga alsjeblieft weg, Blake. Je maakt het alleen maar erger! Waarom maak je alles altijd alleen maar erger?’

Even flitste pijn op in zijn ogen, maar ze kon zich nu niet druk om hem maken. In haar hoofd gonsde het van alle schadelijke gevolgen die de harde val voor haar kind kon hebben.

‘Het was niet mijn bedoeling –’ zei hij.

‘Natuurlijk was het niet je bedoeling!’ riep ze. Hij was degene die nog steeds geruchten verspreidde. Hij was degene die Ricky al die wrede dingen liet zeggen. ‘Niks is ooit jouw bedoeling, hè? Het is nooit jouw schuld, jij verknalt nooit iets, je bent nooit verantwoordelijk. Nou, raad eens? Dit is jouw schuld. Je hebt gekregen wat je hebben wilde. Het is allemaal jouw stomme schuld.’

‘Emily –’

Ze struikelde en hield zich in evenwicht tegen de hoek van de snoepwinkel. Ze hoorde Blake iets zeggen, maar een hoog gekrijs vulde haar oren.

Was dat haar baby? Riep die om hulp?

‘Emmie?’

Ze duwde hem weg en strompelde de steeg door. Warm vocht druppelde langs de binnenkant van haar dijbenen. Ze duwde met haar handpalm tegen de ruwe baksteen om maar niet op haar knieën te vallen. Een snik bleef steken in haar keel. Ze opende haar mond voor een hap adem. Zilte lucht brandde in haar longen. Ze werd verblind door de zon, die van de promenade stuiterde. Ze stapte de donkere steeg weer in en leunde tegen de onderkant van de muur.

Emily keek de straat in. Blake had zich uit de voeten gemaakt. Niemand kon haar zien.

Ze trok haar jurk op en hield met haar pijnlijke arm de satijnen plooiën omhoog. Met haar goede hand voelde ze tussen haar benen. Ze had bloed op haar vingers verwacht, maar er was niets. Ze boog zich voorover en rook.

‘O,’ fluisterde ze.

Ze had haar plas laten lopen.

Weer lachte ze, maar nu door haar tranen heen. Ze had slappe knieën van opluchting. De baksteen trok aan haar jurk toen ze zich op de grond liet zakken. Haar stuitje deed pijn, maar daar gaf ze niet om. Ze was belachelijk blij dat ze zich had ondergeplast. De donkere plekken die haar brein had bezocht toen ze had gedacht dat er bloed tussen haar benen door sijpelde, vertelden haar meer dan welke echofoto ook die ze op haar badkamerspiegel kon plakken.

Op dat moment had Emily alleen maar vurig gehoopt dat alles goed was met haar baby. Niet uit plichtsgevoel. Een kind was niet slechts een verantwoordelijkheid. Het was een kans om van iemand te houden zoals er nooit van háár was gehouden.

Voor het eerst tijdens dit hele beschamende, vernederende, hulpeloze proces wist Emily Vaughn zonder enige twijfel dat ze van de baby hield.

‘Zo te zien is het een meisje,’ had de dokter tijdens het laatste onderzoek gezegd.

Op dat moment had Emily het nieuws verwerkt als de zoveelste stap in het proces, maar nu sloeg het besef een bres in de dam die haar gevoelens zo lang had tegengehouden.

Haar dochtertje.

Haar kleine, dierbare meisje.

Ze sloeg haar hand voor haar mond. Ze was zo week van opluchting dat ze voorover zou zijn getuimeld als ze al niet op de koude grond had gezeten. Ze boog haar hoofd naar haar knieën. Grote, dikke tranen biggelden over haar wangen. Haar mond hing sprakeloos open, want haar borst was zo gevuld met liefde dat ze er geen geluid uit kreeg. Ze drukte haar hand op haar buik en verbeeldde zich dat een klein handje terugdrukte. Haar hart maakte een sprong toen ze bedacht dat ze op een dag de topjes van die kostbare vingertjes zou kunnen kussen. Omi had gezegd dat iedere baby een eigen geur had die alleen de moeder kende. Emily wilde die geur leren kennen. Ze wilde ’s nachts wakker worden om naar het snelle in- en uitademen te luisteren van het prachtige meisje dat ze in haar binnenste had laten groeien.

Ze wilde plannen maken.

Over twee weken zou Emily achttien zijn. Twee maanden later zou ze moeder zijn. Ze zou een baan nemen. Ze zou bij haar ouders weggaan. Omi zou het begrijpen, en wat ze niet begreep, zou ze vergeten. Dean Wexler had op één punt gelijk: ze moest volwassen worden. Ze mocht nu niet meer alleen aan zichzelf denken. Ze moest weg uit Longbill Beach. Ze moest zélf plannen gaan maken voor haar toekomst in plaats van het aan anderen over te laten. Belangrijker nog: ze zou haar kleine meisje alles geven wat ze zelf nooit had gehad.

Warmte. Begrip. Geborgenheid.

Ze sloot haar ogen. Ze riep het beeld op van haar dochttertje dat vrolijk in haar lichaam ronddreef. Ze ademde diep in en begon de mantra op te zeggen, deze keer vanuit liefde in plaats vanuit plicht.

‘Ik zal je beschermen –’

Een luide klik dwong haar haar ogen te openen.

Ze zag zwarte leren schoenen, zwarte sokken, de zomen van een stel zwarte broekspijpen. Ze keek omhoog. De zon schitterde terwijl een knuppel door de lucht zwaaide.

Haar hart balde zich tot een vuist. Opeens, onontkoombaar, raakte ze vervuld van angst.

Niet om zichzelf. Om haar baby.

Terwijl Emily op haar zij viel, rolde ze zich op. Ze sloeg haar armen om haar buik en trok haar benen strak omhoog. Wanhopig vocht ze om nog één moment, nog één hap lucht, zodat haar laatste woorden aan haar dochttertje geen leugen zouden zijn.

Iemand was altijd van plan geweest hun kwaad te doen.

Ze waren nooit veilig geweest.